

Rom upprättar synen – nummer tre

Förenta staterna och den profetiska synen: en kallelse till djupgående bibliskt studium och förståelse

Jeff Pippenger

2024-07-14

I de två föregående artiklarna, som behandlade den privata tolkning som hävdar att Förenta staterna har förebildats av ”ditt folks rövare” som ”upprättar synen” i Daniel kapitel elva vers fjorton, citerade vi ett avsnitt ur Ellen Whites penna där det stod: ”Församlingens medlemmar skall var och en prövas och befinnas äkta.” Den process av bevisning, prövning och sållning som i Malaki kapitel tre framställs såsom Förbundets Budbärare, vilken renar silvret och guldets, är nu i gång. I Malaki kapitel tre betecknas den som en rening.

Och han skall sitta såsom en smältare och renare av silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Judas och Jerusalems offer vara ljuvligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Malaki 3:3, 4.

De som håller fast vid uppfattningen att Förenta staterna är den symbol som fastställer synen har varit oförmögna eller ovilliga att förstå att det budskap som avförseglades i juli 2023 är det som renar dem som är kandidater att vara bland de etthundafyrtiofyra tusen. I synagogan i Kapernaum förebildades den slutliga reningen av de etthundafyrtiofyra tusen.

Jesus sade tydligt till dem: ”Det finns några bland er som inte tror”; och tillade: ”Därför har jag sagt er att ingen kan komma till Mig, om det inte blir honom givet av Min Fader.” Han önskade att de skulle förstå att om de inte drogs till Honom, så berodde det på att deras hjärtan inte var öppna för den Helige Ande. ”Men en oandlig människa tar inte emot det som hör Guds Ande till. Det är en dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.” 1 Korinthierbrevet 2:14. Det är genom tron som själen skådar Jesu härlighet. Denna härlighet är fördold till dess att tron, genom den Helige Ande, tänds i själen.

”Genom den offentliga tillrättavisningen av deras otro blev dessa lärjungar ännu mer främmande för Jesus. De blev djupt missnöjda, och i önskan att såra Frälsaren och tillfredsställa fariséernas illvilja vände de honom ryggen och lämnade honom med förakt. De hade gjort sitt val, — tagit formen utan anden, skalet utan kärnan. Deras beslut återkallades aldrig därefter; ty de vandrade inte mer med Jesus.

”Han har sin kastskovel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.” Matteus 3:12. Detta var en av rensningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Därför att de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världsälskande för att godta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Människor prövas i dag såsom dessa lärjungar prövades i synagogan i Kapernaum. När sanningen tränger in i hjärtat ser de att deras liv inte är i överensstämmelse med Guds vilja. De ser behovet av en fullständig förändring hos

sig själva, men de är inte villiga att ta på sig det självförnekande arbetet. Därför blir de vredgade när deras synder uppenbaras. De går bort förargade, liksom lärjungarna lämnade Jesus under knot och sade: "Det här är ett hårt tal; vem står ut med att höra det?" Messias, s. 392.

Med "sanningens ord" framställdes guldets och silvrets i Malakis illustration av den slutliga tempelreningen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni har er glädje i. Se, han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom valkares tvål. Malaki 3:1, 2.

Alla profeterna, däribland Malaki, utpekar de sista dagarna. I den första av dessa artiklar citerade vi The 1888 Materials, sidan 403, där vi får veta: "Den som vilar nöjd med sin egen nuvarande ofullkomliga kunskap om Skrifterna och menar att detta är tillräckligt för hans frälsning, vilar i ett ödesdigert självbedrägeri. Det finns många som inte är grundligt rustade med bibliska argument, så att de kan urskilja villfarelse och fördöma all den tradition och vidskepelse som har utgivits för att vara sanning." De som i samma avsnitt identifieras "är inte noggranna bibelstuderande", som "inte målmedvetet har studerat" de "skriftställen" där det finns "skiljaktiga meningar". De som tilltalas "läser inte Bibeln [för att] tillägna sig mörkret och fetman för sina egna själar. De känner inte att det är Guds röst som talar till dem. Men om vi vill förstå frälsningens väg, om vi vill se strålarna från Rättfärdighetens Sol", då "måste de studera Skrifterna med ett bestämt syfte."

Den första artikeln identifierade att en av beståndsdelarna i deras vilseledande profetiska modell är avsnittet ur The Great Controversy, där det står: "Romanism in the Old World and apostate Protestantism in the New will pursue a similar course toward those who honor all the divine precepts." The Great Controversy, 615. Deras privata tolkning gör gällande att denna mening identifierar "Romanism" som förgångens historia och "apostate Protestantism" som den moderna världen. Efter det grammatiska beviset för att den tillämpning de gör av denna mening har vrängts bort från dess rätta innebörd, visade de ingen offentlig tillbakadragelse av den falska tillämpningen. I själva verket använde de just samma avsnitt för att annonsera sitt nästa zoommöte. Ändå får vi upplysningen att "We ought to impress upon all the necessity of inquiring diligently into divine truth, that they may know that they do know what is truth." Det gjordes inget försök att ta tillbaka det falska påståendet, vilket tycks vara bevis för att de som främjar denna falska tillämpning inte "inquiring diligently" för att "know what is truth."

Från början av denna kontrovers har vi närmast oss den som om den var mer än blott en meningsskiljaktighet mellan sanning och villfarelse om vilka "ditt folks rövare" representerar, och jag håller fortfarande fast vid den ståndpunkten. Artiklarna om Daniels bok hade vid nummer tvåhundra nått en punkt där innebörden av verserna tretton till femton i Daniel elva hade blivit grundligt framställd. Verserna återger historien från 1989 ända fram till den snart ankommande söndagslag som återfinns i vers fyrtio i Daniel elva.

Vi har identifierat denna historia som den dolda historien i vers fyrtio. Vi har också identifierat att när syster White säger att ”den bok som var förseglad inte är Uppenbarelseboken, utan den del av Daniels profetia som gäller de sista dagarna”, så är den dolda historien i Daniel kapitel elva, vers fyrtio, ”den delen av Daniels profetia”. Verserna tretton till femton representerar den profetiska sanning som öppnas i de sista dagarna. Dessa tre verser framställs därför också både som ”Jesu Kristi uppenbarelse” och som de ”sju åskorna” i Uppenbarelseboken, vilken öppnas strax före nådatidens slut. När syster White hänvisar till den ”delen av Daniels bok”, säger det avsnitt där uttalandet återfinns:

”Ingen må mena att, därför att de inte kan förklara innebörden av varje symbol i Uppenbarelseboken, det är gagnlöst för dem att forska i denna bok i ett försök att lära känna betydelsen av den sanning den innehåller. Han som uppenbarade dessa hemligheter för Johannes skall ge den flitige sanningssökaren en försmak av de himmelska tingen. De vilkas hjärtan är öppna för att ta emot sanningen skall sättas i stånd att förstå dess lärdomar och skall få den välsignelse som har utlovats åt dem som ’hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri.’”

”I Uppenbarelseboken möts alla Bibelns böcker och når sitt slut. Här finns Danielsbokens fullbordan. Den ena är en profetia; den andra en uppenbarelse. Den bok som var förseglad är inte Uppenbarelseboken, utan den del av Daniels profetia som rör de sista dagarna. Ängeln befälde: ’Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla denna bok intill ändens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlagärningarna, 584, 585.

Ordet ”komplement” betyder att föra till fullkomning. Den del av Daniels bok som avser de sista dagarna, och som förseglas upp vid ändens tid, fullkomnas när den sammanställs, ”bud på bud”, med ”Jesu Kristi uppenbarelse” och ”de sju tordönen”. Dessa tre framställningar är det budskap som förseglas upp, och representerar därför de ”sanningens ord” som används för att ”rena” de etthundrafyrtiofyra tusen i den slutliga tempelreningen hos Malaki, sådan den framställs i verserna tretton till femton i Daniel elva. Versen i mitten är den vers där den nuvarande striden framställs, och representerar som sådan samma strid som mötte milleriterna i deras profetiska historia.

Att hävda att ”ditt folks rövare” i vers fjorton är Amerikas förenta stater är en fullständig parallell till att protestanterna i Milleriternas historia påstod att rövarna representerade Antiochos Epifanes. Kontroversen kommer att rena guld och silvret från slagget, men den viktigare frågan är att kontroversen har tillåtit leda dem som representeras av leviterna i Malaki tredje kapitel till att studera Guds profetiska Ord djupare än någonsin tidigare. ”Smutsborstemannen” i William Millers dröm sopar nu de förfälskade mynten och juvelerna ut ur rummet, i förväg inför sitt verk att åter sammanföra de äkta juvelerna i en fullkomlig ordning som lyser tio gånger klarare än solen.

Striden tilläts äga rum för att fullborda just detta verk, ty vi har fått veta att: ”Gud skall uppväcka sitt folk; om andra medel slår fel, skall villolärar komma in ibland dem, vilka skall sålla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror på Hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, passande för denna tid. Det är Bibelns sanning, som visar de faror som är alldeles över oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och en högst noggrann prövning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att sanningens alla aspekter och ståndpunkter

grundligt och ihärdigt skall rannsakas, med bön och fasta. De troende skall inte vila i antaganden och oklart definierade föreställningar om vad som utgör sanningen.”

De ”kätterier” som han tillåter och använder för att väcka sina sovande heliga är ”gamla stridsfrågor”.

”I historien och profetian framställer Guds ord den långvariga striden mellan sanning och villfarelse. Denna strid pågår ännu. Det som har varit skall upprepas. Gamla stridsfrågor skall väckas till liv på nytt, och nya teorier skall ständigt uppstå. Men Guds folk, som i sin tro på och sitt uppfyllande av profetian har haft del i förkunnelsen av den första, andra och tredje ängelns budskap, vet var de står. De har en erfarenhet som är dyrbarare än fint guld. De skall stå fasta som en klippa och hålla fast vid begynnelsen av sin förtröstan orubbligt intill slutet.” Selected Messages, bok 2, 109.

Striden om ”ditt folks rövare” är en gammal strid från den milleritiska historien, vilken utgör ”begynnelsen av deras tillförsikt”, som de uppmanas att hålla ”fast intill slutet”. ”Begynnelsen av” de etthundrafyrtiofyratusens ”tillförsikt” är de grundläggande sanningar som framställs på pionjärkartorna från 1843 och 1850.

”Fienden söker avleda våra bröders och systrars sinnen från arbetet med att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans spetsfundigheter är avsedda att leda sinnena bort från stundens faror och plikter. De skattar för intet det ljus som Kristus kom från himmelen för att ge Johannes åt sitt folk. De lär att de scener som ligger omedelbart framför oss inte är av tillräcklig vikt för att ägnas särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung utan verkan och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet och ger dem i stället en falsk vetenskap.

”Så säger Herren: Stån på vägarna och se, och fråga efter de gamla stigarna, var den goda vägen är, och vandra på den.”

”Må ingen söka rycka undan grunderna för vår tro — de grunder som lades vid början av vårt verk genom bönfallet studium av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt under de senaste femtio åren. Människor må mena att de har funnit en ny väg och att de kan lägga en fastare grund än den som har blivit lagd. Men detta är ett stort bedrägeri. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd.

”Förr har många företagit sig att bygga en ny tro, att upprätta nya grundsatser. Men hur länge stod deras byggnad kvar?—Den föll snart; ty den var inte grundad på Klippan.

”Måste inte de första lärjungarna bemöta människors påståenden? Måste de inte lyssna till falska teorier och sedan, när de hade gjort allt, stå fasta och säga: ’Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd’?”

”Så skall vi hålla fast vid begynnelsen av vår tillförsikt orubbligt intill slutet. Ord av kraft har sänts av Gud och av Kristus till detta folk, för att steg för steg föra dem ut ur världen in i den klara belysningen av den nuvarande sanningen. Med läppar rörda av helig eld har Guds tjänare förkunnat budskapet. Det gudomliga tilltalet har satt sitt sigill på den förkunnade sanningens

äkthet.” Review and Herald, 3 mars 1904.

Jeremias ”gamla stigar” är de ”grundvalar som lades i början av vårt verk”. Dessa sanningar var grundade ”på Klippan”, och i den milleritiska historien var dessa grundläggande sanningar det ”närvarande sanningens” budskap som förkunnades år 1842, 1843 och 1844.

”Må Gud hjälpa er att ta emot de ord som jag har talat. Må de som står som Guds väktare på Sions murar vara män som kan se farorna före folket, — män som kan skilja mellan sanning och villfarelse, rättfärdighet och orättfärdighet.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas komma in som skulle rubba den trosgrund på vilken vi har byggt alltsedan budskapet kom år 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och ända sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi har inte för avsikt att flytta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens Klippa. Det har väglett mig ända sedan det gavs. Bröder och systrar, Gud lever och regerar och verkar i dag. Hans hand är på hjulet, och i sin försyn vrider han hjulet i överensstämmelse med sin egen vilja. Må inte människor binda sig vid dokument och säga vad de skall göra och vad de inte skall göra. Låt dem i stället binda sig vid Herren, himmelens Gud. Då skall himlens ljus lysa in i själens tempel, och vi skall få se Guds frälsning.” Review and Herald, 14 april 1903.

Det budskap som förkunnades ”år 1842, 1843 och 1844” är det budskap som framställs på pionjärkartan från 1843. I maj 1842 trycktes trehundra 1843-kartor. Ellen White och alla pionjäreorna vittnade om att kartan var en uppfyllelse av befallningen i Habackuks andra kapitel att skriva synen och göra den tydlig på tavlor. I just den historien fanns det trehundra milleritiska predikanter, och SDA-historiker vittnar om det faktum att de alla använde 1843-kartan.

Vad skulle få en människa att hävda att pionjäreornas identifiering av Rom som ditt folks rövare, såsom framställt på kartan, är felaktig? Vad skulle få någon att godta ett sådant påstående? Och ändå, vad är det som får oss, som säger oss omfatta pionjäreornas förståelse att Rom symboliseras genom uttrycket ”ditt folks rövare”, att i verkligheten inte kunna försvara den förståelsen för egen del?

I den första artikeln citerade vi följande avsnitt:

”Hur långt människans intellektuella utveckling än må ha nått, må hon inte för ett ögonblick tänka att det inte finns något behov av ett grundligt och fortgående forskande i Skrifterna för att få större ljus. Som folk är vi kallade att var och en för sig vara profetians studerande. Vi måste vaka med allvar så att vi kan urskilja varje ljusstråle som Gud kommer att framställa för oss.” Testimonies, band 5, 708.

Jag hävdar att det ”ljus som Gud” nu framlägger ”för oss” är detta: att vi inte fullt ut har vaknat upp till vårt ansvar att personligen förstå de första femton verserna i Daniel elva, och att vi inte har förstått att verserna tretton till femton i samma kapitel representerar de sanningar som åstadkommer den slutliga reningen och beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Om inga

villoläror hade införts i just denna historia, skulle det utgöra bevis för att vi är fullt vakna. Men denna strid visar motsatsen.

Det faktum att det inte finns någon strid eller oro bland Guds folk bör inte betraktas som ett avgörande bevis på att de håller fast vid den sunda läran. Det finns skäl att frukta att de kanske inte tydligt urskiljer mellan sanning och villfarelse. När inga nya frågor väcks genom rannsaking av Skrifterna, när ingen meningsskiljaktighet uppstår som får människor att själva rannsaka Bibeln för att förvissa sig om att de har sanningen, då kommer många nu, liksom i forna tider, att hålla fast vid tradition och tillbe det de inte vet vad det är....

”Gud kommer att väcka sitt folk; om andra medel misslyckas, kommer villoläror att tränga in ibland dem, vilka skall sälla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror på hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, anpassat för denna tid. Det är Bibelns sanning, som visar de faror som står omedelbart inför oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och en ytterst noggrann granskning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att alla sanningens aspekter och ståndpunkter grundligt och uthålligt skall utforskas, med bön och fasta. De troende skall inte slå sig till ro med antaganden och oklart definierade föreställningar om vad som utgör sanningen. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att när prövningens tid kommer och de förs inför råd för att svara för sin tro, skall de kunna ge skäl för det hopp som är i dem, med mildhet och fruktan.

”Verka, verka, verka. De ämnen som vi lägger fram för världen måste för oss vara en levande verklighet. Det är viktigt att vi, när vi försvarar de läror som vi betraktar som grundläggande trosartiklar, aldrig tillåter oss att använda argument som inte är helt hållbara.” Testimonies, band 5, 708.

När vi går vidare i denna betraktelse av rövarna bland Guds folk, kommer vi att visa att meningsskiljaktigheten kring den fjortonde versen i Daniel elva mellan protestanterna och milleriterna är identisk med meningsskiljaktigheten mellan den nya och privata tolkningen, enligt vilken Förenta staterna, och inte Rom, fastställer synen. Ståndpunkten att The Great Controversy använder uttrycket ”gamla världen” för att identifiera tidigare historia är en ”förutsättning och otydligt definierad föreställning”, och den utgör en illustration av ett ”argument som inte är helt hållbart”.

De som har använt detta avsnitt för att upprätthålla sitt antagande att milleriterna hade fel när de identifierade Rom som drottens rövare, bör fullgöra sin kristna plikt och offentligt ta tillbaka sitt påstående, ty det är ohållbart såväl grammatiskt som historiskt. Vad gäller dem som sitter vid sidan av i denna kontrovers, är ni ansvariga att rätt dela sanningens ord, ty ni har kallats att vara en människa som är profetians lärjunge, inte en efterföljare av en människas idé.

Människor förvränger Skrifterna till sitt eget fördärv.

Och håll före att vår Herres tålmod är till frälsning; såsom också vår älskade broder Paulus, efter den vishet som givits honom, har skrivit till er; likaså i alla sina brev, när han i dem talar om dessa ting; i dem finns somligt som är svårt att förstå, vilket de olärda och ostadiga förvränger, såsom de också gör med de övriga Skrifterna, till sitt eget fördärv. Eftersom ni

alltså, älskade, vet detta i förväg, så var på er vakt, så att inte också ni, bortförda av de laglösas villfarelse, faller från er egen fasthet. Väx i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Honom tillhör härligheten både nu och i evighet. Amen. 2 Petrusbrevet 3:15–18.

Petrus säger att det är de ”okunniga och obefästa” som ”förvränger” Skrifterna ”till sitt eget fördärv”. I överensstämmelse med detta faktum står syster Whites upprepade varningar till oss att själva studera. Om vi inte fullgör vårt ansvar att vara studerande av profetian, bestämmer vi vårt eget fördärv.

Det är ditt folks rövare som upprättar synen, och Salomo fastslår att där ingen syn finnes går folket under.

Där ingen uppenbarelse finnes, där blir folket tygellöst; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:18.

En av definitionerna av ”gå under” är att göras naken. Där det finns en felaktig förståelse av synen, grundar den sig på att den symbol som fastställer synen inte förstås, eller förstås felaktigt. Att vara bland dem som går under i Salomos varning är att befästa den nakenhet som representeras av laodiceerna, vilka spys ut ur Herrens mun vid den snart kommande söndagslagen. Varför skulle vi godta en uppfattning som förvränger den klara innebörden i Syster Whites kommentarer om den gamla och den nya världen, och som förkastar milleriternas identifiering av att det är Rom som fastställer synen, vilket framställdes direkt på 1843 års karta, vilken representerar adventismens grundläggande sanningar, och vilken är Kristus, evighetens Klippa, som representeras i all helig framställning av grundvalarna?

”Men varje byggnad som uppförs på annan grund än Guds ord kommer att falla. Den som, liksom judarna på Kristi tid, bygger på grunden av mänskliga idéer och åsikter, på former och ceremonier som människan har uppfunnit, eller på några gärningar som han kan göra oberoende av Kristi nåd, han uppför sin karaktärsbyggnad på den skiftande sanden. Frestelsernas våldsamma stormar skall svepa bort den sandiga grunden och lämna hans hus som ett vrak på tidens stränder.

”Därför säger Herren Gud så: ... Och jag skall lägga rätten till mätsnöret och rättfärdigheten till lodet; och haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället.” Jesaja 28:16, 17.

”Men i dag vädjar nåden till syndaren. ’Så sant jag lever, säger Herren Gud, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva; vänd om, vänd om från era onda vägar! Ty varför skulle ni dö?’ Hesekiel 33:11. Den röst som i dag talar till den obotfärdige är rösten av Honom som i hjärtats ångest utropade, när Han såg sin kärleks stad: ’Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som en höna samlar sin avkomma under vingarna, men ni ville inte! Se, ert hus lämnas åt er öde.’ Lukas 13:34, 35, R.V. I Jerusalem såg Jesus en symbol för den värld som hade förkastat och föraktat Hans nåd. Han grät, o hårdnackade hjärta, över dig! Även när Jesu tårar föll på berget, kunde Jerusalem ännu ha omvänt sig och

undkommit sitt öde. Under en kort tid väntade himlens Gåva fortfarande på att bli mottagen av henne. Så talar också Kristus fortfarande till dig, o hjärta, med kärlekens tonfall: 'Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör Min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med Mig.' 'Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag.' Uppenbarelseboken 3:20; 2 Korinthierbrevet 6:2."

"Ni som sätter ert hopp till er själva bygger på sanden. Men det är ännu inte för sent att undkomma den förestående undergången. Innan stormen bryter lös, fly till den säkra grunden. 'Så säger Herren, Herren: Se, jag lägger i Sion en grundsten, en prövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval; den som tror skall inte fly i hast.' 'Vänd er till mig och bli frälsta, alla jordens ändar; ty jag är Gud, och det finns ingen annan.' 'Frukta inte, ty jag är med dig; var inte förskräckt, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, ja, jag hjälper dig, ja, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.' 'Ni skall inte komma på skam eller stå där med skam i evigheters evighet.' Jesaja 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17." Thoughts from the Mount of Blessing, 150–152.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.